

holdet bliver væsentlig anderledes i saa Henseende.

Medens altsaa disse Udtalelser vare ret velvillige, gik ud paa at anerkende, at der var Anledning til at foretage noget til Lettelse for de kommunale Raad, vare derimod de Bemærkninger, den højtærede Justitsminister fandt Anledning til at fremsætte, ikke saa velvillige, ja, jeg kan maaske sige, at de i væsentlig Grad vare imod Lovforslaget og for saa vidt ikke give stort Haab om, at det vil lykkes at faa noget ud af Lovforslaget. Jeg vil nu alligevel haabe, at det under den fortsatte Behandling af Forslaget kan lykkes os at overbevise den højtærede Justitsminister om, at der er Fremskridt i det foreliggende Lovforslag, og at det virkelig kan gaa at lægge lidt mere over paa Politiet end, hvad Politiet for Tiden har af den Slags Sager. Den ærede Minister siger, at vi nu foreslaa at vende tilbage til de Bestemmelser med Hensyn til den forskudsvisse Udbetaling, som vare gældende i Henhold til Loven af 20de April 1888, men med en Ændring, som var i Moderens Disfavør. Det er for saa vidt rigtigt, og det indrømmede jeg allerede i mit første Foredrag, at det til en vis Grad kunde siges, at der var taget lidt mindre Hensyn til Moderen end i den nugældende Lov, idet hun i nogle Tilfælde vil komme til at vente noget efter den forskudsvisse Udbetaling, men jeg maa atter fremhæve, hvad jeg ogsaa sagde den første Gang, jeg havde Ordet, at for saa vidt man i det hele taget vil blive ved at holde paa, at Moderen i enkelte Tilfælde skal have Ret til at faa Bidragene udbetalte forskudsvis, kan jeg egentlig ikke se, at der er stor Forskel, enten man lader Faderens eller Moderens Opholdskommune betale Forskuddet. Jeg tror, at det som Regel vil blive lige let; hvad specielt Forretningsgangen angaar, er det lige saa let for Politimesterem at skrive til Faderens Opholdskommune som til Moderens. Saa er der blot tilbage det, at Moderen skal vente, til der er foretaget Udpantning for Beløbet. Der har jeg indrømmet, at det kunde tage nogen Tid, men jeg tror, at som Regel vil det ikke tage den lange Tid, som det ogsaa fra en anden Side er blevet gjort gældende. Sagen er nemlig den, at i alle de Tilfælde, hvor man ikke bestemt ved, hvor Faderen opholder sig, skal Faderens Forsørgelseskommune, som jo er konstateret, straks foretage Udbetalingen, saa at der i disse Tilfælde kun vil hengaa den Tid, som medgaar fra, at Sognefogden — jeg holder mig til Landet — har faaet

Paalæg om at foretage Udpantningen, og indtil Udpantningen er tilendebragt, og det vil som Regel kun vare 8 Dage. Selv om jeg altsaa maa indrømme, at Forslaget er noget i Moderens Disfavør, tror jeg derfor ikke, at det er saa meget, at det vil faa nogen direkte Betydning. Noget ganske andet er det, hvis vi tør gaa til helt at ophæve den forskudsvisse Udbetaling, det vilde selvfølgelig lette Arbejdet betydeligt. Det havde vi, som jeg før sagde, ikke turdet, dels af Humanitetshensyn over for Moderen, dels af det Hensyn, at vedkommende kunde have faaet Fattighjælp, som vi mente det heldigt, at hans Opholdskommune blev bekendt med. Jeg havde for Resten lidt ondt ved at forstaa den højtærede Minister, naar han først over for § 4 gjorde gældende, at den Slags Forhør kun havde ringe Betydning, og saa senere vilde gøre gældende, hvilket overordenligt Arbejde det var at faa saadanne Forhør, at de virkelig havde nogen Betydning. Den højtærede Minister mente ikke, vi havde nogen rigtig Mening om, hvor stor en Sag det var at faa saadanne Forhør optagne saaledes, at de virkelig fik nogen Betydning. Men den højtærede Minister kan være sikker paa, at specielt alle Sogneraadformænd her i Tinget have slet ikke saa lidt Mening om, hvor meget det hører til for at faa den Slags oplyst. Vi have jo haft adskillige Bunker af den Slags at se igennem, saa vi kunne ikke være aldeles ubekendte med, at det kan volde vedkommende Politimester adskillige Vanskeligheder, og vi have ogsaa mærket det gennem den umaadelig lange Tid, det kan tage, inden en saadan Mands Forsørgelseskommune bliver konstateret. Jeg kan f. Eks. oplyse, at der i Fjor af den Kommune, hvor jeg har den Ære at være Sogneraadformand, blev forlangt foretaget Udpantning hos en Alimentant — det var for Resten kun for et Barselfærdsbidrag, som vi havde maatte betale, altsaa en Ubetydighed, en halv Snes Kroner; han betalte ikke, Udpantningen indbragte ingen Ting, og vi skulde altsaa have oplyst, hvor han var forsørgelsesberettiget. Jeg har nævnt, at det var et Barselfærdsbidrag, saa ærede Medlemmer ville kunne forstaa, at det var lige kort efter, at Resolutionen havde bestemt hans Bidrags Størrelse, og det var saa heldigt, at han ikke var bleven borte, saa at vi havde let ved at finde ham og ved at faa skaffet de Oplysninger og foretaget de Undersøgelser, som udkrævedes. Det viste sig da, at det stod i Resolutionen, at han skulde være forsørgelsesberettiget